

den netop i § 13 undtager de militære Love. Den ærede næstsidste Taler oversaae imidlertid, saa forekommer det mig, at der netop ved de militære Lønningslove er forbeholdt de Bedkommende Afgang til Domstolene; altsaa kan der ikke være Anledning eller Nødvendighed for Krigsministeren eller Marineministeren til at henvende sig til Finantsministeren. Forholdet er himmelvidt forskjelligt efter at den almindelige Lønningslov er bleven vedtaget med Bestemmelser, som ikke findes i de militære Lønningslove. Den militære Befalingsmand har Krigsministeren ikke, som den ærede næstsidste Taler (Krieger) yttrede, Hals og Haand over, thi Manden har Afgang til Domstolene. Naar Krigsministeren ikke vil betale en Officer eller hvilken som helst anden Embeds- eller Bestillingsmand, hvad han tilkommer, saa kan han gaae til Domstolene; det er altsaa et ganske andet Forhold. Jeg maa nu, ligeoverfor de Udtalelser, der ere fremkomne fra de to sidste ærede Talere, opgive den Hypothese, at Uendingsforslaget skulde indskydes ved Slutningen, og gaae ud fra, at det virkelig skal indskydes efter den første Passus, og § 19 i Felttillægsloven vil altsaa, naar dette Forslag vedtages, komme til at lyde saaledes: „Enkelthederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling af de i denne Lov omhandlede Tillæg m. v. ordnes af Krigsministeren, i fornødent Fald efter Forhandling med Finantsministeren“. Man maa da lægge Mærke til, at § 12 i den almindelige Lønningslov kun omhandler Dpgjørelsen af de Lønninger, der tilkomme Embeds- og Bestillingsmænd, men § 19 i Felttillægsloven taler om Enkelthederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling af de Tillæg m. m., som det her gjælder om. Meningen heraf var, at den hele Detail, saavel med Hensyn til Beregning som Udbetaling, skulde ligge i Krigsministerens Haand; men nu vil man have tilføjet: i fornødent Fald efter Forhandling med Finantsministeren. Efter den Fortolning, som de ærede Medlemmer have givet, vilde det være obligatorisk for Krigsministeren, som i dette Tilfælde ganske vist er Nr. 1, at forhandle med Finantsministeren, som er Nr. 2. Altsaa, Krigsministeren skal under

alle Omstændigheder i fornødent Fald, det vil sige, naar Individet eller Finantsministeren forlanger det, ikke kunne ordne Enkelthederne ikke blot med Hensyn til Beregningen, hvorom der er Tale i den almindelige Lønningslov, men ogsaa med Hensyn til Udbetalingen af Felt- og Cantonnementstillæg uden i Forbindelse med Finantsministeren. Efter den Forklaring, der er givet af ærede Medlemmer, og jeg betvivler ikke, at i Virkeligheden vil denne Forklaring eller Fortolkning vise sig at være rigtig, vil denne lille udflydige, milde og hensynsfulde Passus berede Krigsbestyrelsen ganske overordentlige Vanskeligheder. Jeg har ikke talt om disse Vanskeligheder, netop fordi jeg nærede det Haab, at det var en Misforstaaelse, at denne Passus skulde ind paa dette Sted; men naar den skal ind paa dette Sted, naar Krigsministeren skal træde i Forhandling med Finantsministeren for at ordne ikke blot Enkelthederne af Beregningen, men ogsaa af Udbetalingen, saa troer jeg, at man ikke har gjort sig Rede for de store praktiske Vanskeligheder, som Gjennemførelsen af en saadan Bestemmelse vilde medføre. Denne Bestemmelse vil i Særdeleshed komme til at udøve Indflydelse i stort Omfang, og altsaa Vanskelighederne komme frem i Perioder af Krigsberedskab, og jeg henstiller, hvorledes det skulde være muligt for Krigsministeren og Finantsministeren og for Marineministeren og Finantsministeren at forhandle om Enkelthederne ved Beregning og Udbetaling af Felt- og Cantonnementstillæg (Krieger: Der staaer „i fornødent Fald“). Ja, i fornødent Fald betyder her: hvergang Individet forlanger det; det er det ærede Medlems egen Forklaring (Krieger: Nei!). Jeg skal tilføje, at saaledes som de factiske Forhold ere, giver Krigsministeren alle disse Ting ud af sin Haand; han maa, naar han ikke vil forsømme de vigtigste af de Pligter, han har, lægge disse Sager i Haanden paa Chefen for Forplejningscorpset, Generalcommandointendanturen og Brigadeintendanturen m. fl., han kan slet ikke mere indvirke paa Enkelthederne; thi det maa ikke glemmes, at det er Enkelthederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling, som det gjælder; men naar det nu ikke er Krigsministeren selv, naar